

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 9 - **LEDEN** 2017 – ČÍSLO **01**

Za potřeby církve a světa

Posláním církve je kromě jiného i přímlovná a prosebná modlitba. V právě začínajícím roce se proto bude každé úterý sloužit v klášterním kostele mše sv. s úmyslem za potřeby křesťanů, Broumovska, ale i světa. Úmysly daného měsíce budou taky zveřejněné na internetových stránkách farnosti. Klášter byl vždy místem modlitby. V každé úterý se tak celá naše velká

farnost může duchovně spojit a těžkosti daných dnů obětovat Stvořiteli. Ať už v práci, ve škole, v nemoci, v rodině. Nemusí to být nutně účastní na mši sv. Trpělivé snášení těžkostí je totiž taky jednou z forem posvěcování světa.

Rok 2017 tak určitě bude požehnaný.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumova financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumova“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumova, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumova.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

LAUDATO SI' XVIII.

encyklika papeže Františka o ekologii

III. Tajemství veškerenstva

76. Říci v židovsko-křesťanské tradici „stvoření“, je více než říci příroda, protože se to týká Božího plánu lásky, kde má každý tvor svoji hodnotu a svůj smysl. Příroda je často pojímána jako

system, který se analyzuje, chápe a řídí. Avšak stvoření může být chápáno pouze jako dar, který vychází z otevřené ruky Otce všech, jako realita osvícená Láskou, která nás svolává ke všeobecnému společenství.

77. „Jeho slovem vznikla nebesa“ (Žl 33,6). Tím je nám ukázáno, že svět pochází z rozhodnutí, nikoli z chaosu či náhody, a to jej činí ještě vznešenějším. Je tu svobodná volba vyjádřená stvořitelským slovem. Vesmír nevznikl jako výsledek svévolné všemohoucnosti, jako důkaz síly nebo touhy po sebepotvrzení. Základním důvodem veškerého stvoření je Boží láska: „Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to“ (Mdr 11,28). Takto je každý tvor objektem něhy Otce, který mu přiděluje místo ve světě. Dokonce prchavý život té nejvíce bezvýznamné bytosti je objektem Jeho lásky; i několik sekund její existence zahrnuje svým citem. Svatý Basil Veliký říkával, že Stvořitel je také „nespočetná dobrota“ a Dante Alighieri mluvil o „lásce, z níž pohyb slunce má i všechny hvězdy“. Proto se od stvořených věcí stoupá „až k Jeho milujícímu milosrdenství“.

78. Židovsko-křesťanské myšlení zároveň demytizovalo přírodu. Aniž by ji přestalo obdivovat pro její krásu a nezměrnost, nepřikládalo jí už božský charakter. Tím je opět zdůrazněn náš závazek vůči ní. Nelze se vracet k přírodě na úkor svobody a odpovědnosti člověka, který je součástí světa a má za úkol pěstovat vlastní schopnosti, aby jej chránil a rozvíjel jeho možnosti. Pokud uznáme hodnotu a křehkost přírody a současně schopnosti, které nám daroval Stvořitel, umožní nám to dnes učinit konec modernímu mýtu neomezeného materiálního pokroku. Křehký svět spolu s člověkem, kterého Bůh pověřil péčí o svět, interpeluje na naši inteligenci, abychom poznali jak jej orientovat a kultivovat a jak omezovat svoji moc.

79. V tomto světě složeném z otevřených systémů, které spolu vzájemně komunikují, můžeme objevit nespočetné formy vztahů a participací. To nás vede také k myšlence na celek, který je otevřený Boží transcenci, v jejímž rámci se rozvíjí. Víra nám umožňuje interpretovat tajemný smysl a krásu toho, co se děje. Lidská svoboda může poskytnout svůj inteligentní přínos k pozitivní evoluci, ale může také způsobit další škody, nové příčiny utrpení a momenty skutečné regrese. To dává prostor nadšeným a dramatickým lidským dějinám schopným přeměnit se v rozkvět osvobození, růstu, spásy a lásky anebo v úpadek a vzájemné ničení. Proto se církve snaží nejenom upozorňovat na povinnost péče o přírodu, ale zároveň „má hájit člověka především proti sebezničení.“

80. Navzdory tomu Bůh, který chce jednat spolu s námi a opírat se o naši spolupráci, je s to učinit ze zla, které způsobujeme, něco dobrého, protože „Duch svatý má nekonečnou invenci, která je vlastní božské mysli, a která dovede rozplést zauzlené lidské záležitosti, i ty nejkomplicovanější a

neproniknutelné.“ Bůh chtěl určitým způsobem omezit sám sebe, když stvořil svět, který potřebuje rozvoj, a kde mnohé věci, které považujeme za zlo, hrozby či zdroje utrpení, jsou ve skutečnosti porodní bolestí, které podněcují ke spolupráci se Stvořitelem. On je nejnaterněji přítomen v každé věci, aniž by podmiňoval autonomii svého stvoření, což také umožňuje oprávněnou autonomii pozemských skutečností. Tato božská přítomnost, která zajišťuje trvání a rozvoj každého bytí, „je pokračováním stvořitelské činnosti“. Boží Duch naplnil svět potencialitou, která umožňuje, aby z lůna samotných věcí vždycky vzešlo něco nového: „Příroda není ničím jiným než uměleckým záměrem, zejména božským, vepsaným do věcí, které tak směřují k určitému cíli. Jako by mistr stavitel lodí umožňoval dřevu samému pohybovat se, aby dostalo podobu lodě.“

81. Lidské bytí, třebaže zahrnuje také evoluční procesy, obsahuje novost, která není plně vysvětlitelná evolucí jiných otevřených systémů. Každý z nás disponuje osobní totožností schopnou vstoupit do dialogu s ostatními a s Bohem. Schopnost reflexe, usuzování, tvořivost, interpretace, umělecká tvorba a další originální schopnosti ukazují jedinečnost, která transcenduje fyzickou a biologickou oblast. Kvalitativní novost, kterou v sobě zahrnuje vznik osobního bytí uvnitř materiálního světa, předpokládá bezprostřední Boží čin, jedinečné povolání k životu a vztahu jistého „Ty“ k jinému „ty“. Na základě biblických textů považujeme člověka za subjekt, který nemůže být nikdy redukován na kategorii objektu.

82. Bylo by však také chybovat myslet si, že další živé bytosti musejí být považovány za pouhé objekty podrobené svévolnému panství člověka. Je-li příroda chápána jako pouhý předmět zisku a zájmu, má to závažné následky také pro společnost. Pojetí, které posiluje svévoli silnějšího, přispělo k nezměrným nerovnostem, nespravedlnostem a násilnostem vůči většině lidstva, protože zdroje se stávají vlastnictvím toho, kdo přijde první, nebo toho, kdo je mocnější, a vítěz bere všechno. Ideál harmonie, spravedlnosti, bratrství a pokoje, který nabízí Ježíš, je opakem takového vzoru. On sám jej ve vztahu k mocným své doby vyjádřil takto: „Panovníci tvrdě vládou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem“ (Mt 20,25-26).

83. Cílem cesty veškerenstva je plnost Boží, které již dosáhl zmrtnýchvstalý Kristus, osa všeobecného zrání. Takto přidáváme další argument k odmítnutí jakékoli despotické a nezodpovědné vlády člověka nad ostatním stvořením. Konečným účelem ostatních tvorů nejsme my. Všichni jdou naopak s námi a skrze nás ke společnému cíli, kterým je Bůh, v transcendentní plnosti, kde vzkríšený Kristus objímá a osvěcuje všechno. Člověk obdařený inteligencí a láskou je přitahován Kristovou plností, je povolán přivést všechno tvorstvo k jeho Stvořiteli.

Maria milovala, protože uvěřila

Homilie papeže Františka při mši sv. ke cti Panny Marie Guadalupské 12/12/2016, baz. sv. Petra

„Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45) – těmito slovy Alžběta uctila Mariinu přítomnost ve svém domě. Slovy, která vycházejí z jejího lůna, z jejích útrob; slovy, která odrážejí vše, co jí umožnila její příbuzná zakusit svojí návštěvou: „Jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,44-46).

Bůh navštěvuje útroby jedné ženy a hýbe útroby druhé v dobrořečení, chvalozpěvu a radosti. Evangelní scéna v sobě má veškerý dynamismus Božího navštívení. Když nám jde v ústřety Bůh, hýbe naším nitrem, uvádí do pohybu to, čím jsme, a mění celý náš život ve chválu a dobrořečení. Když nás Bůh navštěvuje, působí v nás neklid, zdravý neklid těch, kdo cítí pobídku hlásat, že živý Bůh je uprostřed svého lidu. Vidíme to na Marii, která je první učednicí a misionářkou, novou archou úmluvy, jež je daleka toho, aby setrvala na vyhrazených místech našich chrámů, nýbrž vychází, navštěvuje a svojí přítomností provází Jana ještě před jeho narozením. Tak to učinila také roku 1531, kdy pospíchala na Tepayac, aby poskytla službu a doprovod lidu, který se bolestně rodil, a stala se Matkou jemu a všem našim národům.

Od této veliké a služebné víry, kterou se vyznačuje naše Matka, se jistě máme co učit. Učit se víře, která umí vstupovat do dějin, aby byla solí a světlem v našich životech a v naší společnosti. Společnost, kterou vytváříme pro svoje děti, je stále více poznamenávána rozděleními a rozpadem, přičemž mnohé nechává „mimo hru“, zejména ty, kteří mají těžkosti dosáhnout na minimum, jež je nezbytné k důstojnému životu. Tato společnost, která se ráda pyšní svým vědeckým a technologickým pokrokem, je však slepá a necitlivá vůči tisícům tváří, které zůstávají pozadu na cestě a jsou vyloučeny oslepující domýšlivostí nemnoha jedinců. Společnost, která vytváří kulturu zklamání, rozčarování a frustrace mnoha našich bratří, a také úzkost dalších, kteří prožívají těžkosti ve snaze nezůstat mimo cestu. Zdá se, že si pozvolna a nepozorovaně zvykáme na život ve „společnosti bez důvěry“ se vším, co

z toho plyne pro naši přítomnost a zvláště pro naši budoucnost. Nedůvěra postupně plodí stav netečnosti a zmaru.

Je těžké pociťovat hrdost na blahobytnou společnost, když jsme zvyklí vidat na svém druhém americkém kontinentu tisíce a tisíce dětí a mladých, jak žebrají na ulici a přespávají na nádražích, v podchodech metra a kdekoli se jim podaří nalézt místo. Tyto děti a mladí jsou sdíráni nelegální prací nebo donuceni požadovat na křižovatkách našich ulic minci za umytí předních skel našich aut a cítí, že pro ně ve „vlaku života“ není místo. Kolik jen rodin je nadále poznamenáno bolestí, když vidí, jak se jejich děti stávají obětí obchodníků se smrtí. Je tvrdé, považujeme-li za normální, jak jsou odsouváni stranou staří lidé a jsou nuceni žít v samotě jenom proto, že již nejsou produktivní anebo vidět – jak správně řekli biskupové v Aparecidě – „prekérní situaci našich žen, z nichž některé ve svém dětství a mladosti trpí mnoha formami násilí doma i mimo domov“ (Dokument z Aparecidy, 48). Jsou situace, které nás mohou ochromit a vést k pochybování o naší víře a zvláště o naší naději, o způsobu, jakým hledíme do budoucnosti a vyrovnáváme se s ní. Oslavovat Marii znamená v první řadě konat památku Matky, pamatovat, že nejsme a nikdy nebudeme osiřelým lidem. Máme Matku! A tam, kde je matka, je vždycky přítomen domov a jeho chuť. Kde je matka, nechybí zápas za bratrství. Vždycky mne silně oslovovalo, když jsem v různých národech Latinské Ameriky viděl matky-bojovnice, které – často v osamocení – dokáží táhnout péči o svoje děti. Taková je Maria ve vztahu k nám, svým dětem: bojovná žena ve slepé společnosti poznamenané nedůvěřivostí, v netečné a rozpadající se společnosti. Žena, která zápasí, aby posílila radost z evangelia. Bojuje, aby propůjčila tělo evangeliu.

Hledět na Guadalupu znamená pamatovat, že Pánovo navštívení vždycky prochází skrze ty, kteří dovedou „ztělesnit“ Jeho Slovo, usilují o vtělení Božího života ve svém nitru a stávají se živými znameními Jeho milosrdenství.

Slavit Mariinu památku znamená, že „v srdci a životě našich národů tepe mocný smysl pro naději, navzdory životním situacím, které zdánlivě každou naději zastiňují“.

Nemáme strach vykročit a nahlížet druhé Jejím pohledem. Pohledem, který z nás činí bratry. Jednáme tak, protože jako Juan Diego víme, že tady je naše Matka, víme, že jsme pod ochranou Té, která je zdrojem naší radosti, radosti z toho, že jsme v Její náručí.

Naše Paní s Dítětem, daruj nám pokoj a zрно; zemi, kde je dům, kostel a škola; chléb, který je pro všechny, a víru, která vyzaruje ze sepjatých rukou, očima hvězd. Amen.“

Přeložil Milan Glaser; www.radiovaticana.cz/12.12.2016, mírně kráceno

Rok 2017 ve farních akcích

7. ledna

Tříkrálová sbírka

8. ledna

Tříkrálový průvod

13. ledna

Víkend pro mládež (Vesmír)

11. ledna

Farní ples (Dřevník)

13. února

Ekumenická bohoslužba

1. března

Popeleční středa

4. března

Duchovní obnova

14. dubna

Velkopáteční křížová cesta v Křinicích

(dopoledne)

16. dubna

Velikonocce

6. května

Pouť do Vamberčic

14. května

Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

+ Den matek

20. května

Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích

21. května

Hvězda – májová pobožnost

25. května

Nanebevstoupení Páně

28. května

Malé Svatoňovice – májová pobožnost

(cyklopout)

2. června

Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.

3. června

Svatost smíření před 1. sv. přijímáním

4. června

1. svaté přijímání

slavnost Seslání Ducha Svatého

9. června

Noc kostelů

15. června

Boží Tělo

17. června

Farní den (fara Ruprechtice)

29. července

Jakubsko-anenský víkend

5. srpna

Křinicá pouť

xxxxxx

Farní tábor, fara Ruprechtice

23. září

Farní výlet

22. října

Svatohubertská bohoslužba

11. listopadu

Den veteránů (Martínkovice)

11. listopadu

Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

KOMPENDIUM KATECHISMU

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

ČTVRTÁ ČÁST – KŘESŤANSKÁ MODLITBA

Modlitba v době církve

548. Jak se modlila prvotní křesťanská obec v Jeruzalémě?

Na počátku Skutků apoštolů stojí napsáno, že v první jeruzalémské komunitě, vychované Duchem svatým k životu modlitby, věřící „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42).

549. Jak zasahuje Duch svatý do modlitby církve?

Duch svatý, niterný učitel křesťanské modlitby, vychovává církev k životu modlitby a dává stále

hlouběji vstupovat do kontemplace nezbadatelného tajemství Krista. Způsoby modlitby, které jsou vyjádřeny v apoštolských a kanonických spisech, zůstanou směřovat pro křesťanskou modlitbu.

550. Které jsou podstatné formy křesťanské modlitby?

Jsou to velebení a adorace, prosebná a přímlovná modlitba, vzdávání díky a chvály. Eucharistie obsahuje a vyjadřuje všechny způsoby modlitby.

551. Co to je dobrořečení?

Dobrořečení je odpověď člověka na Boží dary: dobrořečíme Všemohoucímu, který nám žehná a zahrnuje nás svými dary.

552. Jak lze definovat adoraci?

Adorace je klanění člověka, který uznává, že je tvor před svým třikrát svatým Stvořitelem.

553. Jaké jsou různé formy prosebné modlitby?

Může to být prosba o odpuštění nebo také pokor-

ná a důvěryplná prosba za všechny naše potřeby, jak duchovní tak tělesné. Avšak první skutečností, po níž máme toužit, je příchod Království.

554. V čem spočívá přímlova?

Přímlova spočívá v tom, že prosíme o něco ve prospěch někoho druhého. Připodobňuje nás a spojuje s modlitbou Ježíše, který se u Otce přimlouvá za všechny lidi, zvláště za hříšníky. Přímlova se má vztahovat i na nepřátele.

555. Kdy se vzdávají Bohu díky?

Církev vzdává Bohu díky neustále, především slavením Eucharistie, v níž nám Kristus dává účast na svém díkučinění Otci. Každá událost se tedy pro křesťana stává důvodem k díkučinění.

556. Co to je modlitba chvály?

Chvála je způsob modlitby, v níž se mnohem bezprostředněji uznává, že Bůh je Bohem. Je naprosto nezištná: opěvuje Boha pro něho samého a vzdává Mu slávu, protože Je.

Sv. Alžběta Anna Bayley Setonová, 4. ledna

Alžběta Seton, narozená v New Yorku 28. 8. 1774 je první svatou, která se narodila a žila v Americe. Její otec byl v době války o svrchovanost Spojených států vlivným lékařem. Alžběta, vychovaná v episkopální církvi se v 19 letech přivdala do rodiny bohatých obchodníků Setonových a přivykla si na ještě vyšší životní úroveň. Přátelili se s těmi, kteří se považovali za zakladatele Spojených států (Washington, Adams, Franklin). Pomáhala však i potřebným. S Williamem měli pět dětí a jak se zdá, prožívali šťastné manželství, které však netrvalo dlouho.

Období zkoušek začalo úmrtím Williamova otce, po kterém syn musel převzít řízení obchodní činnosti, v níž se začaly množit neúspěchy. Došlo ke zkrachování, které až nebylo jeho vinou, nesl velmi těžce a jeho sebevěřítky, stres a nedostatek začaly poznamenávat jeho rodinu. Sám k tomu onemocněl tuberkulózou, s níž si lékaři nevěděli rady a doporučili mu změnit klima. Alžběta se tedy s ním a s nejstarší dcerou Annou vydala na cestu lodí přes Atlantický oceán do Itálie. Po obtížné cestě obdrželi v italském přístavu Livorno zprávu, že kvůli epidemii žloutenky, šířící se v New Yorku, odkud připluli, mají nařizovanou karanténu. I přes Williamovu nemoc museli zůstat v opuštěném, chladném a špinavém vězení.

Milující Alžběta, jež se starala o manžela vykašlávajícího krev, nesměla dávat najevo svou bolest ani před svou malou Annou. A bolestná cesta pokračovala i po skončení karantény. William zakrátko zemřel. Z Alžběty se stala mladá vdova, která o katolících stále ještě nic nevěděla. S dcerou začala bydlet v rodině Felicci a se svým bolem chtěla do protestantského kostela. V okolí žádný nebyl a rodina jejích přátel ji pozvala na

mši svatou do katolického kostela. V úžasu srovnávala jeho krásu s prázdným a chladným protestantským v Americe. Když k ní Felicce začala hovořit o reálné přítomnosti Krista v eucharistii, která jí byla nepochopitelná, pro samu krásu myšlenky si Alžběta přikryla tvář rukama a začala plakat. Tak začala její cesta ke katolické církvi.

Po návratu za ostatními dětmi do New Yorku začala vykonávat různé práce, které by v minulosti nikdy nedělala. A protože z majetku rodiny Setonových už nic nezůstalo, pronajala si malý domek, v němž znovu s dětmi prožívala radost ze života. Jednomu příteli napsala, že jí nechybí ani společenské schůzky s posezením při čaji, ani veřejná činnost, protože ji to všechno vzdalovalo od rodiny.

Alžběta měla za sebou těžký kus cesty, po které se nebránila jít. Neříkala, jak to může Bůh dopustit, ale když začala ztrácet požitky, zdraví manžela a otvírala se před ní nejistota, prošla ten úsek v plném nasazení lásky, tak jak to Bůh od ní očekával. Když se jen trochu zamyslíme, uvidíme ten rozdíl jejího jednání od běžného v dnešním světě. Nejde však o druhé, jde o nás. O to, abychom se snažili žít tak, jak to Bůh od nás očekává i v zátěžových situacích.

Alžběta hledala Boha a Bůh byl s ní i v jejích pochybnostech. Přejít k jiné víře nebylo vůbec snadné. Protestantská farnost jí už nic neříkala, její pastor jí řekl, že ztratila hlavu a ti z přátel, kteří se od ní neodvrátili při ztrátě majetku, se od ní odvrátili nyní, když se rozhodovala pro katolickou víru. V katolickém kostele nacházela vnitřní pokoj, ale když se věc snažila řešit svým rozumem, byla rozdvojená. I přes své vnitřní problémy měla v té době pro své děti na tváři vždy úsměv. Když se vzdala těch zvažování „pro a proti“ a všechno odevzdala do Božích rukou, dozvěděla se o moudrosti otce Johna Cheverusova z Bostonu, s pověstí svatosti. V dopise mu

vysvětlila svůj problém. Jeho odpověď jí přinesla útěchu. Kněz ji ujišťoval, že ve svém srdci je už katoličkou a mimo jiné psal: „Pochybnosti ve vašich myšlenkách neničí vaši víru. Nedávají pouze klid vaší mysli, kdo je však na tomto světě úplně osvobozen od podobných nepokojů?“ Při čtení dopisu cítila, jako by jí kněz viděl do srdce. A 15. 3. 1805 dokončila svoji cestu do katolické církve. Cítila se spojena s Kristem a svou radost vyjádřila slovy: „Stalo se! Pocítila jsem lehkost, jako by mi spadly okovy. Můj Bože, jak se změnil stav mé duše!“ V souvislosti s prvním přijetím eucharistie pak napsala: „Budu spojena s Tím, který řekl: Jestliže nebudete jíst mé Tělo a pít mou Krev, nebudete ke mně patřit.“ A po přijetí řekla: „Konečně je Bůh ve mně a já v Něm! Byla jsem Jím obdarována.“ Přijímáním eucharistie se cítila bohatší než královna a za své obrácení vděčila právě Nejsvětější Svatosti. V ní měla stálý zdroj své radosti a nic ji nedokázalo odradit od účasti na mši svaté. Chodila mezi špinavé, chudé a nevzdělané farníky do kostela sv. Petra na ulici Barclay. Jednou byla požádána začít učit v jedné malé škole. Netušila, že bude následovat další zkouška. Setkala se s fanatismem rodičů svých žáků, kteří se dožadovali jejího vyloučení.

Bůh ji ale znovu povolal k její oblíbené učitelské dráze prostřednictvím kněze Williama Dabourga z Baltimore. Ten ji vybídl, aby v Baltimore založila farní školu. S nadšením se úkolu ujala a brzy také soustředila kolem sebe skupinu mladých obětavých učitelek, se kterými dala vznik kongregaci Sisters of Charity s řeholí podle Vincence z Pauly. Jako její představená ji vedla necelých 10 let a ve věku 46 let zemřela. Bylo to 4. 1. 1821. V roce 1963 byla blahorečena sv. Janem XXIII. a 14. 9. 1975 kanonizována bl. Pavlem VI. jako první svatá ze Spojených Států.

Nynější krize a křesťanská charita

Z vlastní zkušenosti víme, že řada lidí vyjadřuje znepokojení nad pomocí poskytovanou uprchlíkům, když na naše potřebné se tak čas—to nedostává. Někdy bývá nepřímo kritizováno křesťanství, které prý svou pomoc poskytuje kdekomu. Když čteme Nový zákon, snadno zjistíme, že Ježíš nás napomíná, abychom za bližního pokládali každého, kdo je reálně v nouzi, a to bez ohledu na jeho národnost, barvu kůže, náboženské přesvědčení. Jedná se o velmi dobře známé podobenství o dobrém Samaritánovi (srov. Lk 10, 25-37). Toho bylo v antice rozhodně třeba, protože pro Žida byl primárně bližním zase Žid, stejně jako pro příslušníky ostatních národů to byli zase jejich soukmenovci, i když Starý zákon vy-bízí také k projevům solidarity a ohleduplnosti vůči přistěhovalcům a otrokům. Tato univerzální solidarita je rodnou sestrou univerzality osmnácti poselství spásy a následně všeobecnosti Kristovy církve. Zároveň je ale třeba důrazně podtrhnout, že křesťan rád poskytuje pomoc skutečně potřebnému, ale nikoli podvodníkovi a taškáři, který chce zneužívat jeho naivitu. Skutek milosrdenství prokázaný potřebnému nás skutečně připodobňuje našemu Pánu. Když projevujeme dětin-skou důvěřivost a necháme se napalovat, určitě nás to s Pánem nezpodobňuje.

Křesťan by však měl mít zároveň na paměti, že jeho prvním bližním je především spolubratr ve víře. V rané církvi shledáváme charitní pomoc poskytovanou všem potřebným, ale zároveň primárně odpovědnost, již křesťané projevovali vůči svým bratřím a sestrám ve víře, kteří se ocitli v nouzi, jak o tom svědčí například široce pojatá sbírka v různých církevních obcích po celém Středomoří ve prospěch chudých křesťanů v Jeruzalémě a v Palestině. V prvních staletích bylo takových sbírek na podporu pronásledovaných, jejich rodin, postižených epidemiemi a přírodními katastrofami bezpočet.

A tady je třeba hlubokého zamyšlení. Mnozí se zasazují o pomoc uprchlíkům, což není jistě tak úplně špatně, nicméně západní křesťané zapominají na své bratry a sestry ve víře, kteří vydávají svědectví v zemích, kde vládne islám. Jejich postavení ve společnosti se v jed-notlivých zemích různí, a to podle toho, jaký vliv má ve společnosti radikální islám. Není tajemstvím, že mnozí z nich každoročně přicházejí o život! A západní svět, Evropa i většina západních křesťanů to z různých důvodů neberou příliš v potaz. Jestliže poskytujeme pomoc muslimským uprchlíkům, neměli bychom za to důrazně požadovat, aby se v muslimských zemích jednalo skutečně lidsky s našimi bratřimi ve víře?!

Z publikace „Křesťan a islám“,
Hesperion 2016

Jezuitský stát

Tovaryšstvo Ježíšovo (latinsky Societas Iesu) založil v roce 1534 svatý Ignác z Loyoly (1491 – 1556). Právně však vzniklo až v roce 1540, potvrzením papeže Pavla III. Kromě tří základních slibů chudoby, čistoty a poslušnosti slibují jezuité přímou poslušnost Svatému otci. Aktuální papež František je dnes vůbec poprvé v historii církve členem jezuitského řádu. Jedná se elitní řád katolické církve. Jemu i dnes vděčíme za výrazný barokní charakter Čech a Moravy.

Rovněž to, že současná Latinská Amerika je výrazně katolická, je výsledkem velkého nasazení členů Ježíšova tovaryšstva. Podobně jako v Čechách si jezuité dokázali získat místní obyvatelstvo. Bránili Indiány před portugalskými kolonizátory, kteří využívali Indiány jako otroky. Stejně tak před Španěly, kteří Indiány od Portugalců nakupovali. Základem úspěchu jezuitů bylo, že respektovali obyčejy Indiánů a naučili se jejich řeč. Oblasti řeky Paraná patří celosvětově unikát. Jenom zde totiž založili jezuité tzv. redukce (Las Reducciones). Hlavním cílem redukcí bylo šíření křesťanství mezi domorodými Indiány kmene Guarani. Jedním dechem je však nutné dodat, že redukce byly důmyslný ekonomický, sociální a vzdělávací systém. Dostalo se jim dokonce označení „jezuitský stát“. Státní, politické, soudní a ekonomické záležitosti v redukcích byly spravovány výhradně řádem. Formálně však byly redukce podřízeny španělské koruně.

Nejvýznamnější pozůstatky redukcí jsou zapsány na Seznamu UNESCO. V Paraguayi se jedná o redukce Trinidad a Jesus de Tavarangué v departamentu Itapua. V Brazílii São Miguel das Missões ve státě Rio Grande do Sul a v Argentině San Ignacio Mini, Santa Ana, Nuestra Señora de Loreto a Santa María Mayor v provincii Misiones. Kromě míst, uvedených na Seznamu UNESCO, se v dané oblasti nachází na třicet dalších dochovaných ruin jezuitských redukcí.

Území Paraguaye bylo v 17. a 18. století podstatně větší než dnes. Zahrnovalo i část dnešní Argentiny a Brazílie, kde se zbytky redukcí rovněž nacházejí. Jak jsme už uvedli, v redukcích byli Indiáni na jezuitském území. To je chránilo před zotročením ze strany zmiňovaných kolonizátorů. Při založení každé redukce byla půda rozdělena na dvě části – Tupa mba'é – majetek Boží a Avá mba'é – majetek domorodců. Každá misijní osada byla postavena kolem širokého centrálního náměstí. Náměstí z jedné strany obklopoval kostel, škola, dílny, hřbitov a tzv. velký dům pro vdovy a sirotky. Na druhé straně byla umístěna obydlená domorodců. Každá mise byla vedena dvěma jezuity. Zemědělské práce, jako např. pěstování maté, cukrové třtiny a chov dobytka, byly určeny k základnímu zabezpečení obyvatel, část produkce byla určena královské koruně.

Základním úkolem misie bylo vzdělávání domorodců a posilování křesťanské víry. Čtení, psaní

a základní matematika, probíhaly v domorodém jazyce guaraní. Pod vedením členů Tovaryšstva pracovali Indiáni nejen v zemědělství, ale vyráběli i předměty velké hodnoty – hodiny, hudební nástroje, kněžská roucha. Hudební nástroje se vyvážely do Evropy a hrálo se na ně na významných místech Starého kontinentu. Mnohé předměty z dané doby je možné shlédnout mj. i během návštěvy muzea nejstarší misie San Ignacio. Domorodci prokázali také obdivuhodnou dovednost při opisování náboženských knih.

Jedinečný systém redukcí fungoval v oblasti kolem řeky Paraná přibližně 150 let. Vše však fungovalo až příliš dobře a jezuité si svými úspěchy získali řadu vlivných nepřátel v Jižní Americe i v Evropě. Rovněž španělský král se začal obávat přílišné moci jezuitů, a proto byli nakonec jezuité v roce 1767 na základě nařízení španělského krále z paraguayského území vyhnáni. Zároveň byli tímto nařízením členové Tovaryšstva vypovězeni ze všech španělských území. Jejich majetek byl zabaven ve prospěch královské koruny. V roce 1773 pak byl papežem Klementem XIV. zrušen i samotný řád jezuitů, kromě Pruska a Ruska, kde vládli nekatoličtí panovníci. Indiáni v naší sledované části Jižní Ameriky byli ponecháni svému osudu. Ukázalo se, že bez pevného vedení nejsou schopni udržet si získanou životní úroveň. Redukce začaly pustnout, i když se na práci jezuitů hned po jejich zrušení snažili navázat dominikáni a františkáni. Dodnes se zachovaly jen obdivuhodné ruiny. Četné z nich se postupně rekonstruují.

Jezuitský řád byl v roce 1814 obnoven papežem Piem VII. V současnosti má řád na 20 000 členů. Do českých zemí přišli jezuité v roce 1556. Nejvýznamnější institucí u nás byla katolická univerzita (Klementinum). Kromě nechvalně známého pátera Koniáše byli členy Tovaryšstva i takové skvělé české osobnosti, jako například Bohuslav Balbín, Josef Dobrovský či Samuel Fritz, autor první mapy Amazonky. Není bez zajímavosti, že v jedné z přibližně padesáti tehdejších redukcí sv. Kosmy a Damiána působili i jezuité z Čech – Tadeus Eniš, Josef Unger a Wenceslao Alejo Christman. V dané misii žili v letech 1742–1752.

P. Martin Lanži,

na podkladu zápisů z cest Petra Daubnera
www.kompas.estranky.cz

Rok 2016 v životě farnosti

I rok 2016 začal tradiční Tříkrálovou sbírkou a následným průvodem, který už dlouhodobě společně organizují Město Broumov a ŘKF-děkanství Broumov. Tradiční farní ples v Martínkovicích navštívilo o poznání méně lidí, než bývalo zvykem. Z toho důvodu se letošní ples uskuteční v Dřevníku broumovského kláštera, konkrétně v sobotu 11. února.

V polovině února 2016 jsme se díky P. Františkovi a OÚ v Otovicích mohli účastnit farní duchovní obnovy. Rovněž jsme poděkovali za 55 let života P. Františka. Velkopáteční křížová cesta v Křinicích proběhla díky státnímu svátku v pravé poledne. Během zimy jsme se taky snažili s farní mládeží více jezdit na Vesmír.

Květnová nabídka společného sdílení a posilování ve víře v podobě poutě do Vambeřic a májových pobožností si už definitivně našla své skalní příznivce, až na cykloput' do Malých Svatoňovic. Svě místo však našly i dvě další aktivity, a to bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích a letniční ekumenická bohoslužba v kostele Svätého Duha v Broumově. Štafetu prvkomunikantů na Letnice převzali Anna Nejedlá, Matouš Krupička, Martin Nejedlý, Mário Klabík, Libuše Betášová, Kamila Vaňková, Veronika Pelánová a Tereza Hamplová.

O Farní dnu jsme se setkali na částečně opravené faře v Ruprechticích. I když se z prázdninového programu nepodařilo uskutečnit farní tábor, právě na ruprechtické faře proběhl tzv. „Minisummerjob“, kterého tým tvořili otcové a jejich synové. Samotná fara v Ruprechticích se tak stává milým místem pro letní odpočinek.

Fotografická výstava Tempus fugit, která zobrazuje havarijný stav broumovské skupiny kostelů, přeletěla v červenci Atlantický oceán a byla instalována v České katolické misii v USA v Chicagu a v benediktinském klášteře v Lisle (rovněž Chicago).

Před začátkem prázdnin jsme společně poděkovali za 30 let kněžství P. Františka Hofmana. Léto bylo hlavně ve znamení odchodů dvou našich kněží – P. Antonína Brychty do Ruska a P. Tomá-

še Reschla do Ústí nad Orlicí. Za jejich práci pro duše jim chci i touto cestou ještě jednou poděkovat. Povzbudivou posilou je říjnové vysvěcení fra Gereona Holého OPræem na jáhna v želivském klášteře. Říjen byl vůbec plný farních aktivit. V rámci farního výletu jsme rádi navštívili našeho někdejšího kaplana P. Evermoda Sládka OPræem. A kdo se nebál letět letadlem, mohl v rámci Svätého roku milosrdenství projít svatými branami ve Věčném městě.

Říjnová Svatohubertská bohoslužba ve farním kostele sv. Petra a Pavla si dle všeho už nachází také své místo. Z listopadových martinkovických akcí se povedlo uskutečnit jenom Den veteránů.

Festival ZA POKLADY BROUMOVSKA vstoupil do své druhé dekády. Projekt Net for God (Síť pro Boha) se na podzim nepodařilo obnovit. Rovněž příprava na svätost biřmování se nesetkala s velkým zájmem. Letos poprvé jsme o Štědrém dnu nezpívali s dětmi v nemocnici. Je zřejmé, že výčet neuskutečněných aktivit se během roku 2016 nezvykle navýšil.

Za uplynulý rok bylo v broumovské farnosti pokřtěno 31 dětí a dospělých. V roce 2015 to bylo 40. Svateb bylo 9, v roce 2015 6. Pohřbů bylo 18 (v r. 2015 20) a rozloučili jsme i s Rozálií Koňarikovou, Miladou Hepnarovou, Jindřichem Baše, Marii Hrubou, ale i s MUDr. Jozefem Turčíkem.

Na závěr, ale ne v neposlední řadě, chci poděkovat všem, kdo pečují o naše kostely ať už jako kostelníci, varhaníci, či květináři nebo ti, kdo v kostele vedou modlitbu růžence. Dále všem, kdo jsou ochotni pomáhat během potřebného úklidu kostelů. Není možné opomenout ministranty a scholu. Za pomoc při snahách o obnovu kostelů bych rád jmenovitě poděkoval Ing. Vladimíru Hrubému, Mgr. Heleně Burešové, Ing. Janu Joudalovi, Ing. Jiřímu Vlachovi, Ing. Jakubu Dědovi a Ing. Darině Dvořákové, která je od května 2016 farní technikou. Paní Radce Krupičkové a panu Janu Zálišovi za spolupráci na farním časopise. Také starostkám a starostům broumovských měst a obcí. Rovněž rád děkuji spolubratru v kněžské službě P. Františkovi Hofmanovi a p. správci kláštera Přemyslu Sochorovi. Zároveň se omlouvám za situace, které jsem během uplynulého roku směrem k Vám nezvládl a prosím o Vaši modlitbu.

P. Martin Lanži

Jednání o kostelích a klášteře v Bruselu

30. listopadu 2016 proběhlo v sídle Evropského parlamentu jednání o možnostech pomoci klášteru a kostelům. Jednání, kterého se účastnilo třicet pozvaných hostů, včetně Paola Fontaniho, ředitele pobočky Unesco v Bruselu, zorganizoval europoslanec Tomáš Zdechovský.

Dané setkání je mimo jiného i plodem fotografické výstavy TEMPUS FUGIT, která v roce 2015 byla vystavena v kostele Slovenské katolíckej misie v Bruselu. Její prezentace byla možná i díky spolupráci s Kanceláří zastoupení Královéhradecké kraje v Bruselu. Záštitu nad výstavou tehdy převzal právě europoslanec Tomáš Zdechovský a velvyslanec ČR v Bruselu Jaroslav Kurfürst.

Na konci roku 2016 za účasti člena Rady Královéhradeckého kraje Pavla Hečka pak proběhlo i první setkání s novým hejtmánem Královéhradeckého kraje Jiřím Štěpánem.

Místa putování výstavy Tempus fugit*

2013:

Trenčín (Slovensko)

2014:

Nitra (Slovensko), Hlinsko, Hradec Králové, Chomutov, Augsburg a Mnichov (Německo), Serrazzano (Itálie), Nové Město nad Metují, Rottenburg am Neckar (Německo), Banská Bystrica (Slovensko), Praha

2015:

Brusel (Belgie), Paříž (Francie), Teplice nad Metují, Krzeszów (Polsko), Stockholm (Švédsko)

2016:

Chicago (USA)

2017:

New York (USA), Ottawa (Kanada)

* Výstava se uskutečňuje za podpory Královéhradeckého kraje a pod záštitou Ministerstva kultury ČR

MYŠLENKY NA MĚSÍC LEDEN

NOTKER WOLF

DOPŘEJ SI ČAS – JE TO TVŮJ ŽIVOT!

Vydalo nakladatelství Paulínky 2011

1. Kdo je v takové časové tísní, že nemůže povolit svému srdci plakat, ten je na tom špatně. A kdo se už nedovede zasmát od srdce, je ztracen.
2. Ježíšův základní pocit je radost ze života. Tato radost pocházející od Boha je možností, jak Boha poznat.
3. Čas je cenný, protože je ohraničený.
4. Životní čas stejně jako náš život se nedá koupit, je to totiž dar.
5. Kdo by chtěl čas ušetřit a být stále hektický a aktivní, ten ho možná ztratí.
6. Co pomůže běh, když není člověk na správné cestě?
7. Radost ze života spočívá v tom, že přijmeme život takový, jaký je.
8. Pokud si nedopřeji čas, pak můj život za nic nestojí.
9. Křesťanství potřebuje více morálky a méně moralizování. Křesťané by měli vypadat radostněji.
10. Kdo se otevře radosti, kdo si ji dopřeje, kdo jí poskytne ve svém životě prostor a čas, toho srdce se rozšíří.
11. Když věřím, že jsem přijímán a milován takový, jaký jsem, nepotřebuji se křečovitě snažit nalézt sebe sama, abych se dokázal přijmout.
12. Jsi na světě proto, abys miloval život.
13. Nic na této zemi nemá věčnou hodnotu. Využívej čas, na ničem pozemském nepli.
14. Práce je kouskem smyslu mého života: abych viděl, že jsem potřebný a užitečný také pro druhé.
15. Je neuvěřitelně krásné mít pro druhé čas a být tu pro ně.
16. Aby si člověk udržel rovnováhu, musí se vždycky znovu ukotvit.
17. Jen pokud člověk vyzařuje klid, je pro druhé dobrodíním.
18. Čas věnovaný Bohu se stává darem pro mě.
19. Neúnavná lačnost po životě, která dnes žene lidi, končí v pustině ztraceného života.
20. Kdo má strach z toho zabývat se sebou samým, z vnímání sebe sama, ten se pokouší „rozptýlit“. Málokdo se umí sám zastavit.
21. Člověk nesmí být někde jinde, když je spolu s někým.
22. Existuje pravý čas pro každé dění a pro každé činění. Umění spočívá jednoduše v tom, že postřehneme, co je kdy a pro koho to pravé.
23. Protože má s námi Bůh trpělivost, nemáme být ani my příliš ukvapení, když jde o to vyžadovat od druhých to nejlepší.
24. Když si půjdeš večer lehnout, nech všechny své starosti před dveřmi své ložnice.
25. Ten, kdo se upíná jen na zítřek, ztratí dnešek.
26. Hodnota mého životního času musí spočívat v tom, že v čase, kdy tu jsem, mohu udělat něco pro druhé, co bude působit dál.
27. Lenost je nepřítelem duše.
28. Buď dobrý ke svému tělu, aby měla duše chuť v něm přebývat.
29. Čím je bohatší vnitřní svět člověka, tím lépe je chráněn před manipulací.
30. Cesta ke štěstí vede vždy také přes odřeknutí se něčeho a přes vytrvalost.
31. Můj život leží v Božích rukou. A protože můj život leží v Jeho, a ne v mých rukou, mohu zůstat klidným.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

1. leden

Otovice	08:30 hod
Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vižňov	10:00 hod
Horní Adršpach	14:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

8. leden

Martínkovice	08:30 hod
Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vernéřovice	10:00 hod
Zdoňov	14:30 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

15. leden

Šonov, kaple PM	08:30 hod
Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vižňov	10:00 hod
Horní Adršpach	14:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

22. leden

Martínkovice	08:30 hod
Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Ruprechtice	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

29. leden

Božanov	08:30 hod
Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Heřmánkovice	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	07:15 hod
Pátek	děkanský k.	15:00 hod
Sobota	k. sv. Václava	17:00 hod

Adorace: středa, sv. Václav,

17:30 – 17:50 pátek, P+P, 19:00 – 20:00

(nebude 11. 11. a 18. 11.)

Svatost smíření: 20 min před každou mší sv.;

MŠE SV. V TÝDNU TEPLICE

NEDELE:

Mše svaté v Teplících v 8,30;

1., 8., 15., 22. a 29. ledna
v Adršpachu ve 14,00;

1. a 3. neděle v měsíci; 1. a 15. ledna
ve Zdoňově ve 14,30; 2. neděle v měsíci; 8. ledna
ve středu je mše sv. v Teplících v 18,00

2. a 4. čtvrtek je mše sv. v Teplících v 18,00 a
pobožnost; 12. a 26. ledna
v pátek je mše sv. v Teplících v 18,00
první sobotu 7. 1. je mše sv. v Teplících
v 8,00 na Kamenci

25 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Požehnané dny Vám přeje a vyprošuje

P. František Hofman

(tel. 734 213 899)

Mikuláš 2016

Čekání na příchod sv. Mikuláše ve farním kostele se opět po roce, v neděli 4. prosince vyplátilo.

Broumovská mládež na Vesmíru:

víkend 13. 1. – 14. 1. 2017

Bířmování - příprava:

pátek, fara Broumov, 20:00, 20.1 a 10.2.

Spása je nezištný Pánův dar, nezištný dar Boha, který k nám přichází a přebývá v nás. Stejně jako jsme zadarmo přijali, jsme povoláni zadarmo dávat.

Papež František

Farní ples bude v sobotu 11. února 2017 v Dřevníku v Broumově.

Výuka náboženství - 2016 / 2017

0. - 2. tř.: Meziměstí, ZŠ, pondělí 13:45 - 14:30 Broumov, Masarykova ZŠ, úterý 14:00 - 14:45

3. tř. (příprava na 1. sv. přijím.): Meziměstí, ZŠ, úterý 12:50 - 13:35

4. tř.: Broumov, fara, pátek 12:55 - 13:40

5. tř.: Meziměstí, ZŠ, úterý 13:45 - 14:20

6. - 7. tř.: Broumov, fara, pátek 13:45 - 14:30

8. tř.: Broumov, fara, středa 13:45 - 14:30

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.

Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Zálíš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.